

БЕЛАТУКАДРУЗ

СЕБИЧНИ МУЗЕЈ

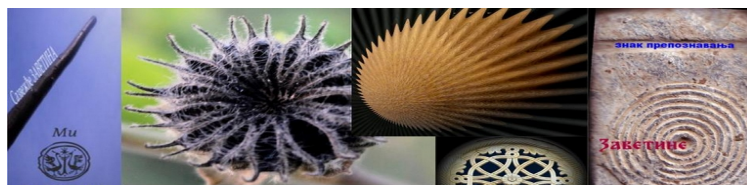
АЗБУЧНИК

трагедије људског постојања и утопија. Сфера мистике. – Трансфер из Складишта. Сектор 1 (поезија, 1900–2001)

За месечевим сенкама и линијама, меким и пригушеним као сјај махагонија...

У српској култури и књижевности има много средњака и средњаштва – никада не треба подцењивати њихове вредности... Социјализам је искварио неколико генерација; многи су помрли не схвативши ту једноставну и страшну истину... Лицемерје и бескрупулозност су ужасне ствари; почивају на стубовима двехиљадугодишње културе лажки. Књижевна критика је огрезла у свему томе. Политика је огрезла у томе, јер је болесна од свога недостатка храбрости. Читав XX век је већ иза нас, али иза нас су и осталих двадесет векова, и тридесет векова; ако је већ Ниче смогао снаге да јеванђеља чита као документ о разбујалој корупцији унутар прве хришћанске заједнице; зашто и ми не покушамо да читамо, рецимо, тако књижевна дела настала у XX веку, овде, у Европи и у свету? Треба свуда раскринкавати високо мајсторство у психолошкој покварености, значи већину књига пуке литературе! Стално сусрећем људе са убеђењима, јачим или слабијим: они не знају да су у властитим тамницама. Они не гледају довољно далеко и не гледају испод себе. Саживели су се толики са лажима, толики да им се не зна броја: они неће да виде нешто што се види и не желе да виде нешто таквим каквим се види. Лажу сами себе, па друге. Лажу пред сведоцима и без сведока. Умреће у лажима... Лаж води право у смрт.

НАЈДУХОВНИЈИ. И ДРУГИ. Оне први као да су нестали, не видим их, или их све мање виђам међу песницима, писцима. Оних других има доста, можда више него што треба? „Најдуховнији људи, као најснажнији, налазе своју срећу тамо где би други нашли њихову пропаст: у лавиринту, у окрутности према себи и другима, у покушају; њихово задовољство је самосавлађивање: код њих је аскетизам њихова природа, потреба, инстинкт. За њих је тежак задатак привилегија; играти под бременим које друге гуши, окрепа... Сазнање – облик аскетизма. – Они су најчаснија врста људи: то не искључује да су најведрији, најубазнији. Владају не зато што хоће, већ што јесу; није им дато да буду други. – Други: то су стражари права, заштитници поретка и безбедности, то су отмени ратници, то је пре свега краљ као највиша формула ратника, судија и одржавалац закона. Други су извршни орган најдуховнијих, најближи њима, који на себе узимају све

*грубо у раду владања – њихови пратиоци, њихова десна рука, најбољи ученици њихови...“ (Ниче). Најдуховнији су побегли од светлости, чим их све ређе виђам. ДРУГИ нема шта да ми кажу. Кад не могу да их избегнем и када морам да их саслушам, чини ми се да говоре као мртви. Не: мртви су много одређенији и јаснији. А ствари, које су надживеле своје власнике и сопственике, десет пута говоре јасније. Волим када ми диктирају у перо, и све чешће то бива по месечини: тако теку две паралелне линије, оног што се пише и сенке месечеве. Чак и не треба да ми диктирају: довољан је шапат, шушкетав као ход бубашваба. Не јурим их, не палим светлост да их отерам, очекујући да донесу неку од вести о својим суседима, оним најдуховнијима. Али само је једна бубашваба шушкетаво изустила познати Пиндаров стих: *Ни по земљи ни по води нећеш наћи пут који води Хиперборејцима...* Била је крупна и сјајна, највећа бубашваба коју икада видех. Једна од оних што је живела у ко зна каквим пукотинама, не међу модерним врлинама и другим јужним ветровима. Месец је неочекивано пробио тамне тешке небеске драперије и обасјао својом светлошћу све докле је поглед допирао; и месечина је покуљала кроз отворен прозор и врата као пљусак мириса расцветаних бокора јасмина; бубашваба је полако нестала у пукотини из које је измилела; сетио сам се да је већ Пиндар знао да Хиперборејци живе с оне стране севера, леда, смрти; и пошао сам за месечевим сенкама и линијама, меким и пригушеним као сјај махагонија. Одлазим коначно од модерности од које су се многи разболели, од гњилог мира, кукавичких компромиса, од све врле нечистоте модерног Да и Не, пут уметности махагонија. Одлазим да саслушам све ствари које су надживеле своје власнике и сопственике, да запамтим сваку реч, и пошто је обиље, напрезање и прибирање снага већ било иза мене, ја сам напредовао стрпљиво и лако, месечевом линијом, тамо: где је наш живот, наша срећа... Осврнуо сам се неколико пута и учинило ми се да том месечевом линијом гази још неколико прилика, али били су далеко иза да би им могао разазнати лица...**

* Пожаревачки часопис *Браничево*, 1 – 4/2012, штампао је у оквиру свог тематског броја посвећеног *Поезији XX века – Свођењу биланса*, поред осталих прилога сарадника који су се одазвали и написали понешто на задату актуелну тему, и — *прву, радну часописну верзију СЕБИЧНОГ МУЗЕЈА* (стр. 227 – 453). У истом двоброју, штампано је још неколико мојих критичких

текстова, у првом блоку часописа. После осам година, прегледајући ту часописну верзију, пожелело сам да исправим шт. и друге грешке које су се поткрале, да допуним, и дам коначни облик том свом раду, који ништа није изгубио од своје актуелности. Одломак, који се горе прештампава, штампан је у часопису као увод у сам избор изабраног блока одабраних песама српских песника.

Том уводу додајем, сада, и једну моју песму, штампану у „Политици“, почетком прве године новог миленијума.

ТАЈНА : Тамо где се секу Месечева линија и стабло Посвећеног дрвета

Посвећено Ивану Лукићу

Слика ноћи, младог лишћа шљива,
и воћњака кроз чије се грање
виде звезде, њихово трептање;
слика иза које се Све - временост скрива:

Љубав неизмерна, благодот, зрење,
васиона, Дух, Вера и Нада, Свесмисао,
чедност и опора снага горја. Стрпљење;
Лепота, због које човек јесте и није уздисао;

Слика ноћи пролећне висине
сомотасте : што навире ко зна
откуда : из какве дубине?

Слика неизрецива, неописива до краја.
Дар духова блења кроз коју позна
искуства зраче и она рана и без краја...

У ноћи између 3. - 4. јула 2001. у Београду

Горњу песму написао сам, како је и датирано, у ноћи, размишљајући о исходу пријемног испита, који је мој млађи син полагао 2. јула 2001. године, коме је узгред буди речено песма и посвећена. Писмо сам му написао и послао на село данас; и ту није потребан посебан коментар. Узгред буди речено, Иван је више од годину дана стрпљиво припремао пријемни испит за богословију, али изгледа да није имао шансе, иако је духовно био припремљен за богословско занимање, јер су места била ограничена, а међу кандидатима су доминирала деца полова. То су оне биографске ствари, које моја песма надилази. Био сам легао синоћ касно, али сам се изненада пробудио, јер су ми се јавиле слике и стихови, које сам записао у даху. Већ је **студија о српској култури и поезији 20. века** била при крају, многа су се значења и појединости, толико тога, слегли, до свезначења; слегла се и туга због трагизма постојања; јер кад неко ко је припремљен за нешто не може да постане то, то је више него тужно. То што се мом млађем сину догодило, догађало се многим другим нашим људима, па и песницима, током 20. века; *понекад су отпадали позвани и на њихова су места долазили неки други; то је судбина.* (Дописано двадесетак година касније)

О СРПСКОЈ ЛЕПОТИ

УЛАК или застава „Заветина“

Ове новине не финансира министарство културе, већ филантропи из Србије, Европе и света, зато су оне можда једине независне новине на Балкану!

ЗАВЕТИНЕ+ ISSN 2406 – 0399

излази најмање 4 пута годишње * Штампа се само на папиру од броја 10-11/2019 * Цена штампаног броја 300 дин. Дигиталног примерка (ПДФ - путем електронске поште 130 дин) * Годишња претплата за Србију 2000 дин.* За Европу 40 евра * За Америку и Русију 50 долара Одговорни уредник **Бела Тукадруз** * Заменик уредника **Александар Лукић**. * Изд. Сазвежђе ЗАВЕТИНЕ (Мирослав Лукић), 180 309 Београд Улица Сердар Јанка Вукотића 1/13, тел. +381653006950. * Припрема и штампа: Бела мануфактура Pgees. - Рукописи се не враћају. Прилози се хоноришу према могућностима "Заветина" Секретар редакције др **Димитрије Лукић**. Од броја 5 новине се штампају на папиру и на ЦДУ. Ликовно решење знака препознавања часописа: **Ратмир Пантић Звишки**.

© Copyright обавезан, Мирослав Лукић

УПУТСТВО ЗА ПРИПРЕМУ РУКОПИСА

Да бисмо објавили прилоге, или вести које нам шаљете, морају бити кратки, тачни, потписани и откудани ћириличним или латиничним писмом српске азбуке, иначе бацамо... Тачније: потрудите се да у предмету (subject) имејла прво напишете своје презиме. Електронску пошту шаљите на адресу miroslav7275@gmail.com. Текстове шаљите као Word dokument (.doc) опцијом attach a file, у фонту Times New Roman или Arial, откудаци ћириличном тастатуром. Нове књиге, часописе, обична писма или фотографије, шаљите на адресу "ЗАВЕТИНЕ+" - Мирослав Лукић, 180 309 Београд Улица Сердар Јанка Вукотића 1/13

I

САЊАЈУЋИ. – Аутентичну српску лепоту? Анђела? Ђаволе који одлазе и мајмуне који не долазе? Лепенски Вир? Невероватне ствари, немогуће? Ренесансне српске духове? Сузовце? Ћепенке? Четврту Рајску реку? Вечите чудесне коренове? *Може и тако, док Дух стреми даље узбрдицом, каљавим путем хранећи се сећањем као дечак кутином покрај пута, видети и другу, повољнију страну медаље, механизам deus ex machina. Један анђео постоји на северу, наш сусрет следи. Упркос томе што ми је о њему један од неверних, оних збачених анђела напричао којешта. Између југа и севера неко је подигао невидљиво брвно, танко као људска влас. Њиме сам пошао, и можда ћу прећи преко њега. Тонем у све дубљу провалију греха који је исти и који ме задржава у огромној празнини обичног викенда. Разговарао сам са анђелом. Чуо сам невероватне ствари. Ни у најлућим сновима није било таквог расплета. Ушао сам кроз иглене уши севера у свет. И тек ћу улазити... Јаче од Славе, Дело је као вода – она увек нађе себи пут. Разговарао сам са анђелом. И он ме је позвао гласом преводиоца у више небеске сфере. Кренуо сам оним уским брвном балансирајући као арлекин на жици. Анђео ме води. Анђео у чијој се сенци крије враг... Проћи ће можда педесет и више година, рече неко, док се не сакупи оволики број позваних, као сада! На скупу је било као на слави, сви су били ту, и све је било ту осим „светих монструма“. Седели смо на обали Четврте рајске реке и бацали каменчиће у дубоку воду. Тап! пљус! И – круг. Концентрични кругови су се ширили до друге обале, а они што су отпловили низ реку, стигли су до Црног Мора, Средоземља, Атлантика и Тихог океана, и још се шире... ДОК СМО БАЦАЛИ КАМЕНЧИЋЕ У ДУБОКУ ВОДУ БЕШЕ ДОБРО! Беше дивно. Беше незаборавно. А онда је нестало каменчића! Што је мало вероватно (пре ће бити нешто друго: сакрили су каменчиће у дубоке цепове). Појавио се ђаво у близини и подигао неколико ћепенака. Већина се попе на ћепенке, седели су тамо – тамо је било каменчића. Тамо су их изложили. Можда ће их неко видети, можда ће их неком продати, можда ће их трампити за кокошија јаја, тврд сира, кришку хлеба? Има света који воли да купује свашта и црног мачора у џаку! Тако је мислио Онај што није видео на време ђавола и ћепенке, што није имао свој ћепенак. Он је и даље седео на обали Четврте рајске реке и бацао каменчиће у дубоку воду, и бацаће их до последњег, јер воли кругове, ширеће кругова више од свега другог на свету. Ђаволи су отишли са ћепенака, али су оставили своје заменике – оне који седе тамо.*

Ђаволи одлазе, мајмунци долазе!

Многи су заборавили на своју невину игру бацања каменчића у дубоку реку и на кругове. Душа је заптивена баластом, орманима и тежином тела, букагијама судбине, живота целог.

(Душа је одмакла за онолико за колико је заостала у муклој заптивности дугог низа година, каже неко посут белим брашном Времена, можда дух Воденичара *Moare parasite*?)

Душа се извија из трулежног тела као дуга над планинама, са ливада које ће бити прах, и пије росу са извора предачких, јер је тамо најближе небеским

телима и звездама... Пуста воденица је самлела све, сву тиеницу, сва зрна кукуруза, јарму, сав заборав, хиљаду година самоће, сад меље оне каменчиће са ћепенака: од тога ће брашна бити умешени колачи за све мртве и живе, за неукрштена времена...

Границе вечне мељаве нису границе ћепенака, срезова... Дубина и смисао живота не мери се дубинском скалом као мора, или висинском као планински врхови. Од убуђалог се прави лек – пеницилин, тако и од пропалих и одбачених облика и материјала, биће створено нешто друго...)

Да, да! Тако булазне духови! Душа! Зар није ударена на муке? Зар на ћепенцима има ичег другог осим робе сумњивог порекла и бездушности?

*

Постоје различити начини ишчежавања Неки чак величанствени. И сваки има непоновљиви тајни печат. Смрт ништа не отима, јер нема својство бандита и разбојника.

Син, умирући са Оцем, поново се рађа (заувек). Муж, умирући са женом, побеђује судбину (судбина је заорала дубоку бразду – бразду несанице)...

*

Пратећи полумисли, мисли, раштрканост њихову, стиже се до сваке стопе земље и до њене миленијумске преисторије. Стиже се до пута спиралног што води у небо... Неко зна тајну тога пута... Неко зна тајну сваке стопе земље и миленијумску хронику неизрециву...

*

Има ли међу српским песницима макар бледих копија бодлеровских ривала св. Јовану Крститељу? И ко су они? И колико их је? Одговори тзв. официјелне српске књижевне критике на нека од постављених питања нису вредни спомена. А одговори тзв. нове и неофицијелне књижевне критике, оне што настаје, у настајању, преоштри су. Делимични.

Имају ли Срби у XX веку таквог песника који је промашио светост, као Рилке? И ко је тај?

1

Одмах бих да скренем пажњу, без околишења, на следеће: Према Сиорану, *генијалност је трагедија без мерила и обзира*. Према њој, светост је трагедија у сигурном и практичном облику.

„Бодлер је ривал св. Јовану од Крста, а светац у заметку као Рилке, било којем свецу. И кад помислим да је Рилке замало промашио светост!“

Обе генијалности, према Сиорану, „имају у основи тајни подстрек самоуништења. Онај који изван свих граничних облика духа не може да разликује такав подстрек, не зна ништа о ризику духа“. У суштини, цитат који следи на први поглед преоштар је.

Чудић је ове речи записао поводом Стања у српској поезији крајем XX века. „Прецењена су сва песничка имена која су цењена и слављена. Чим је слављен од ове власти, нешто није у реду с њим. Песништво, као и свако друго стваралаштво је самодавање, а не узимање. Постоји више начина да се живи стваралац повари (код нас има 390 књижевних награда) – лавина награђивања је најефикаснији начин.

Проблем немоћи и неспособности наше критике је проблем неспособности друштва за радикалне

... Док смо ишли *Просјанским путем* према реци, одједном смо видели црнило пожара који је можда претходног дана прогутао скоро хектар прашумског растиња. То је троугао у чијем једном углу стојим; иза је црнило пожара, дело *наликућа*; да ли ће и то остати, помишљам, од данашње српске књижевности, после неког сличног, неизбежног пожара? И од чега ће *нова настајати*? Од ретких луковица?

...
Нова књижевност ће се бранити и развијати као *дивља трешиња*, као ова *наша дивља трешиња крај остатака салаша покрај Пека*, који је однео тај помахнители Пек, који полуди једном у сто година. Упркос свему. Упркос тим гадовима који је нападају, гризу, упркос тим рупама које су у стаблу избушили шарени дугокљунци детлић. Видите да та дивља трешиња цвета упркос свему. А погледајте њен доњи део стабла!

...
 Или погледајте, само неколико метара даље, од те трешиње, тај остатак зида бившег салаша - колико симболике и живота у њему, упркос свему, стихији, годинама, и моћној алхемији природе и заборав!

... Сви ћемо једног дана бити *као тај део зида, остатак чуда и живота, чудо непролазности*, моћна магија против Потемкинових села и незапамћеног упињања недаровитих и алавих да се овековече, и да прохода њихова лаж као највећа истина света.
 Не може.
 Не може.

Само нам амбициозни и себични, самољубиви краду ово земаљско време.

Спречавају обнову.

У селу ме је чекало тужно писмо писмо старе другарице из редакције "Треће Србије" („Драги пријатељу, / Пролеће стигло. Све кренуло да ниче и расте. Видим теби бркови прете да порасту у брчине! Шалим се! Лепо ти стоје. Као да истичу твоју мудрост и знање и тврдоглаву упорност староседеоца. Како си? Како су ране? Да ли зацелују?...»)

Шта да напишем као одговор?
 Више верујем травама и копривама мартовским него песницима који ме окружују, него уредницима књижевних часописа, или толиких *печурки* званих нова изд. Предузећа.

....

(У Мишљеновцу крајем марта 2017)

БЕЛАТУКАДРУЗ ЦЕЛОКУПНА ДЕЛА (2019 – 2023)

Поезија

LAS VILAJET (2010)
MOARA PARASITA (ПУСТА ВОДЕНИЦА) (2012)
ХАЈДУЧКА ВОДЕНИЦА: Наличје (2020)
ГЛАВИЧИЦА, ЛАКОМИЦА, НЕСАНИЦА (2020)
ПОЛАРНА АУРОРА (2019, Заветине+)
 (Према првим шт. издањима - пожаревачком, младеновачком, и листа Заветине+)

ПРЕТЕК. Друкчија, непозната Србија.
 Увод у дијагнозу и уметност излечења
 (Есеји, огледи, осврти, антологије, панораме)

УМЕТНОСТ МАХОВИНЕ: о српској култури и поезији 20. века“, студија. (према пожаревачком издању, 2003.)

УМЕТНОСТ ДИЈАГНОЗЕ И УМЕТНОСТ ИЗЛЕЧЕЊА, (2019, Заветине+)

ПРОВАЛИЈА СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ (2020, Заветине +)

НЕСЕБИЧАН МУЗЕЈ Антологија. *Примери бездане књижевности, 1900–2008, трагедије људског постојања и утопија; сфера мистике* (према пожаревачком, 8. сажетом, измењеном, прегледаном – коначном издању, 2009)

СЕБИЧНИ МУЗЕЈ. АЗБУЧНИК трагедије људског постојања и утопија. *Сфера мистике. – Трансфер из Складишта. Сектор 1* (поезија, 1900–2001) (према 1. шт. Издању у листу Заветине+, 2020)

НЕОБЈАВЉЕНИ РУКОПИС О ЗМИЈИ БЕЛОЈ КАО СНЕГ > *Панорама СУРБИТА Перваз Тридесет четири* (ПСАЛАМ 148. Христос Космократор) **НА ВИСИЈАМА СЛОБОДЕ** (према Заветине+, 2020)

Шест романа из Циклуса УМЕТНОСТ МАХАГОНИЈА ПРЕТЕК

УЈКИН ДОМ (1997)
У ДРУШТВУ ПУСТИЊСКИХ ЛИСИЦА (2005)
ЦЈЕЛОМУДРИЈА ОВОГ СВЕТА (1989 – 2019) (2020, Заветине+)
ПАСИЈА ПО АМАРИЛИСУ (2008)
ДОКТОР СМРТ (2003)
СЕВЕРЦИ (2011)

Романи *ИЗВАН ЦИКЛУСА*

ДНЕВНИК ЗА СЕНКОВИЋА (према издању публикованом у Сабраним радовима „Вечити чудесни коренови“, 2005.)

ЗБОГОМ ЈУГОСЛАВИЈО РЕКВИЈЕМ ЗА Г-ЋУ ИКС

(Заветине+. 2020)

ЗБОГОМ ЈУГОСЛАВИЈО РЕКВИЈЕМ ЗА ЕМИЛИ

(Заветине+. 2020)

АНЂУЈКА

Немогућа трилогија "Младост без старости и живот без смрти" (прерађена верзија из 2015. из рукописа)

ИЗ НЕОБЈАВЉЕНИХ РУКОПИСА — **БЕЗ ПОЧЕТКА И КРАЈА**

Валтазар Превалез ФАНТАЗМАГОРИЧНА ИСТОРИЈА I - XV (изводи из публикованих чланака, осврта, Архива у оснивању...)

ОДАНДЕ ДОВДЕ. ДНЕВНИЦИ I - III (из необјављених рукописа)

ФИНИТО

(Антимемоар — из необјављених рукописа)

ЗАТИМ, ПРЕМА СВЕТЛОСТИ. Књиге ситног инвентара. **ВИЗИЈА COMPLETARIUMA**

КОВЧЕГ БЕЗРАЗЛОЖНИХ УСПОМЕНА (према 19. књизи "Вечитих чудесних коренова", 2006)

КУЛТ НЕМОГУЋЕГ АЛХЕМИЧАРА ДУГ ПОГЛЕД УНАЗАД.FINIS OPERIS (према 21. књизи "Вечитих чудесних коренова", 2006)

НОВА ОСЕЋАЈНОСТ I (према 22. књизи "Вечитих чудесних коренова", 2006)

CIP - Каталогизација у публикацији Народна библиотека Србије, Београд

82 (497 . 11)
 ЗАВЕТИНЕ+ : новине српске ренесансе : стооке васељенске новине будућности / одговорни уредник Бела Тукадроз . - 2014 , бр. 5 (сеп.)
 - . -
 Београд : Сазвежђе Заветине , 2014 - (Београд : Бела мануфактура Press) . - 43 cm
 Тромесечно. - Штампано изда. почиње са бр. 5 . - Друго издање на другом медијуму : Заветине + CD-ROM) = ISSN 2334 - 8704
 ISSN 2406-0399 = Заветине + (Штампано изд.)
 COBISS.SR – ID 209645324

Старинарница, антикварница, на ваздушним пругама
отворена од зоре до трећих петлова
Возови на овој трансземалској књижевној радњи не касне. Да ли знате зашто?

ПЕТАО Заветина⁺

ЧИСТА СРБИЈА I

(према 6. књизи "Вечитих чудесних коренова",
2006, са коментарима из 2019.)

БИСТРА ВОДА У КОЈОЈ СЕ ВИДЕ МНОГЕ ЖАБЕ

ПОСЛОДАВАЦ КЕОПС I (према 9. књизи
"Вечитих чудесних коренова", 2006, са
коментарима из 2019.)

РУШЕЊЕ КЊИЖЕВНИХ ИЛУЗИЈА (према 7.
књизи "Вечитих чудесних коренова", 2006, —
одабрани одломци са коментарима из 2019.)

ИЗ ПУШТАЊА ВОДЕ МРТВИМА ЗА ДУШУ
(према 2. књизи "Вечитих чудесних коренова",
2006, — одабрани одломци са коментарима из
2020.)

НАМЕРА И СУДБИНА

Нисам имао среће са многим рукописима својих књига. Понеки од њих беху заточени код београдских издавача (доминантних монополских комунистичких издавача, да им не наводим имена, јер би им учинио услугу!), као на робији. Као да је те рукописе неко "узрачао". Ако мислите да ја сада, много година касније, све ово пишем, како бих покушао да скинем "вразибу" са читавог низа мојих наслова који су штампани окаснело, и отет у незгодно време, грдно се вараје. Не пишем ни мемоаре, ни меморандум. У јануару 1994. године покушао сам да средим своју сеоску библиотеку, али полице су заузеле (неколико дужних метара!) дневници и бележнице, које сам водио од најранијих дана... Нагомилало се... Шта да чиним са свим тим дневницима и бележницама, које су већ почели да нагрзају влада, године и мишеви, понеке претворивши у фину папирнату плеву?

Да их бацим у старо зарђало гвожђе, као што је много шта одбачено? А можда да прелистам и читам све то поново? Зашто? Да бих се у огњу страдања освестио и засијао као усхићено гвожђе?

Док сам листао не једну бележницу, у којима је било свега и свачега, одлучио сам да ускратим задовољство књижевним лешинарима, јер би они сигурно после моје смрти по свему томе роварили не сналазећи се у мору рукописне заоставштине. Ја сам водио све те бележнице не да би их објављивао.

И тако читао једну зиму прегледао сам безбројне странице, покушавајући да сазнам на шта сам потрајио много дане, месеце, па ако хоћете и године, најбољи део живота, тврдо решивши да се стесним, напрегнем и освестим, да се поклоним, окадим и запечалим, да пођем путем Бога и ковача. Ковач понекад одбацује гвожђе које му се не допадне. Узима неко друго и више пута га баца у огњак и поново кује, да би исковао од њега нешто сасвим другачије, корисније, можда и леше?

Те зиме ја нисам урадио много, осим каталогизовања. Верујући да ме Бог није одбацио после првог жарчења него ме је бацао у ватру много пута, да би од мене исковао нешто неочекивано, прекаљено...

И обични читаоци, и други независни издавачи, и заинтересовани, могу се укључити у овај издавачки пројекат који обухвата скоро педесетак наслова...

СПИСАК ПЕСНИКА ЗАСТУПЉЕНИХ У СЕБИЧНОМ МУЗЕЈУ ПОРЕЂАНИХ АЗБУЧНИМ РЕДОМ И БРОЈ ПЕСАМА

1. Анђелко АНУШИЋ (1953 -) (2)
2. БЕЛАТУКАДРУЗ (алиас М. Лукић) (1950 -) (3)
3. Слободан Бранковић (1946 – 2013). (5)
4. СТАНИСЛАВ ВИНАВЕР (1891 – 1955). (7)
5. ЈОВАН ДУЧИЋ (1874, – 1943). (8)
6. РАДЕ ДРАИНАЦ (Радојко Јовановић) (1899 – 1943) (3)
7. МИЛОВАН ДАНОЛИЋИЋ (1937. –). (1)
8. Гојко Ђого (1940.) (2)
9. РАНКО ЈОВОВИЋ (1941 -) (4)
10. ВЛАДИМИР ЈАГЛИЧИЋ (1961. –) (8)
11. СКЕНДЕР КУЛЕНОВИЋ (1910 – 1978). (5)
12. ЗДРАВКО КРСТАНОВИЋ (Сиверић – Далмација, 1950. –) (6)
13. Петре Крду (952 – 2011) (2)
14. Александар Лукић (1957. -) (5)
15. МОМЧИЛО НАСТАСИЈЕВИЋ (1894 – 1938). (5)
16. Живко НИКОЛИЋ (1958. –). (3)
17. ВЛАДИСЛАВ ПЕТКОВИЋ ДИС (1880 – 1917). (3)
18. РАСТКО ПЕТРОВИЋ (1898 – 1949). (10)
19. МИОДРАГ ПАВЛОВИЋ (1928-2014). (1)
20. Исидора СЕКУЛИЋ (1877–1958) (3)
21. Миодраг СТАНИСАВЉЕВИЋ (1941 - 2005) (11)
22. Душко ТРИФУНОВИЋ (1933. -2006) (1)
23. Мирљуб ТОДОРОВИЋ (1940. –) (4)
24. Милосав ТЕШИЋ (1947. –) (2)
25. МИЛОШ ЦРЊАНСКИ (1893 – 1977). (1)
26. МАРИЈА ЧУДИНА (1937 – 1986). (1)
27. ПРЕДРАГ ЧУДИЋ (1943. –) (2)
28. Леонид Шејка (1932 – 197) (6)
29. Радивој ШАЛТИНАЦ (1949) (2)

... Сањао. „Сећам се неке књиге. Влашка имена. Црног коња. Бежи. .... Покушао да протумачим сан уз помоћ једног старинског сановника. 12. Дан младог месеца. Догодиће се седмог дана: 11. Јануара 1993. Невоља ми је за петама? Црно ми се тише?...*

Да ту застанем?... Ту, где, можда почиње роман града, животни, и роман који ћу написати, не баш тако лако. Нити сам лако живео, нити лако писао. Наступио сам да ће се читавог преосталог живота водити борба са судбином, која као да је предодређена, и којој се не вреди одупрети. И да ништа нећу решити ја, нити неко од блиских ми људи, већ Смрт. Смрт све решава, и најслободнија питања побуне и живота. — * Наук из Анти-мемоара.

Листу Заветине⁺ је ѿишредна новчана ѿмоћ за ишћамѿање Целокупних дела Белатукадруза како би ше књије досѿеле у народ и кулћуру за које су и писане. А ѿреко њих и у свеић!

Заветине+, Број 35 – 36 – Београд, септембар 2020. Година VI. Садржај : Заветине+, Број 35 – 36 – Београд, септембар 2020. Година VI. Садржај : **Белатукадроз: СЕБИЧНИ МУЗЕЈ** АЗБУЧНИК трагедије људског постојања и утопија. Сфера мистике. – Трансфер из Складишта. Сектор I (поезија, 1900–2001) | ТАЈНА : Тамо где се секу Месечева линија и стабло Посвећеног дрвета (1) | **О СРПСКОЈ ЛЕПОТИ** I (2) | II Где влада прошлост...(9) | III У своје време (бавећи се српском поезијом XX века) објавио сам као тилот-издање... (17) | Напомене (23) | **III СЕБИЧНИ МУЗЕЈ** АЗБУЧНИК трагедије људског постојања и утопија. Сфера мистике.– Трансфер из Складишта. Сектор I (поезија, 1900 – 2001) | Анђелко АНУШИЋ ПИСАЊЕ / Д(Р)УГО ЧЕКАЊЕ ГОЛУБИЦЕ (25-26) | Белатукадроз Песме из романа (26 27) | Слободан БРАНКОВИЋ ПРИЗРЕНСКИ БЕРБЕРИН... (27) | ВИНАВЕРИАНА Плус ултра Станислав Винавер Освајање сна... (27 – 28) | ЈОВАН ДУЧИЋ Чувај се, мој роде, својих странпутица... (28 – 29) | РАДЕ ДРАИНАЦ ЉУБАВНИЦА КОЈА СЕ ЗОВЕ КАГАСТРОФА (29-30) | МИЛОВАН ДАНОЛИЋИЋ ПУНА ПРАЗНИНА (30) | Гојко ЂОГО ЕПИСТОЛА ВУКУ КАРАЦИЋУ... (30-31) | Ранко ЈОВОВИЋ БОЖЕ УСКРСА (30-31) | ВЛАДИМИР ЈАГЛИЧИЋ Дјамант ... (31-32) | Скендер КУЛЕНОВИЋ БАРУХ – БЕНЕДИКТУС ДЕ СПИНОЗА БРУСАЧ (32 33) | Здравко КРСТАНОВИЋ Тајна (33) | Александар ЛУКИЋ (33 – 36) | МОМЧИЛО НАСТАСИЈЕВИЋ ДАФИНА... (36 - 37) | Живко НИКОЛИЋ ВАЈАЊЕ ПЕНЕ... (37) | ВЛАДИСЛАВ ПЕТКОВИЋ ДИС НАШИ ДАНИ... (37- 38) | РАСТКО ПЕТРОВИЋ ОТКРОВЕЊА ... (38 - 41) | Миодраг ПАВЛОВИЋ ЖИВОТ У ЈАРУЗИ. Ктитор сан ПЕСМА ПОКАЈНИЦА (41 – 42) | ИСИДОРА СЕКУЛИЋ МОЛИТВЕ У МАЛОЈ ТОПЧИДЕРСКОЈ ЦРКВИ (42-43) | Миодраг СТАНИСАВЉЕВИЋ ЈАДИ СРПСКЕ ДУШЕ Срби пишају на Сарајево... (43- 44) | ДУШКО ТРИФУНОВИЋ ЦАРСКА БАРА (44 – 46) | Мирљуб ТОДОРОВИЋ ПРЕОКРЕТ И МАГНОВЕЊЕ.. (46) | Милосав ТЕШИЋ ПОНЕДЕЉАК... (47) | МИЛОШ ЦРЊАНСКИ СТРАЖИЛОВО (47-48) | Марија ЧУДИНА ПУСТИЊСКА ЛИСИЦА (48-49) | Предраг ЧУДИЋ ВЕКОВИ – ХАРМОНИЈА (49) | ЛЕОНИД ШЕЈКА ПРИРУЧНИК ВЕШТИЦЕ... (49-51) | Радивој ШАЛТИНАЦ МИ ГУБИТНИЦИ ДОСАДНА СМО БАГРА (52) | **ПОГОВОР** (јануар – фебруар 2020.) | Фуснота бр. 80, или о генијима и писцима 20. века (52) | POST SCRIPTUM (53) | Из Дневника поновног читања Регистра III, тј. Архива НЕСЕБИЧНОГ МУЗЕЈА Plus ultra – писаног за 3. издање Несебичног музеја, објављеног у оквиру мојих Сабраних дела УМЕТНОСТ МАХАГОНИЈА (53) | ПУДИНО *Стлица Светици авије* (54) | ЖАР–ПИЦИЦА НЕПОЗНАТА СРБИЈА (54-55) | БЕЛАТУКАДРУЗ ЦЕЛОКУПНА ДЕЛА (2019–2023) (55-56) | ПЕТАОЗАВЕТИНА(56)

